

vypsaná fixa čtyři slunce

Fogiho mantra

Fogi má své zvláštní kouty,
do kterých si chodí sám.
Jsou světlý a jsou i temný,
v těch temnejch se nevyzná.
Je to, jako když se setmní v lese.
Když se rodí strach,
cítí, jak s ním celým třese,
že šel moc daleko
– no a snad ho nezabijou
Černej a Játidám.
Po desátým pivu teče krev.
Ho nezabijou!
Snad se jim nevydá,
sebere se a vrátí se zpět.

Fogi zná své zvláštní kouty,
do kterých si chodí sám.
Existují v jeho hlavě.
Z temnejch bude utíkat vší silou.

Snad se jim nevydá,
zabouchne ty dveře naposled.

Já to znám.
I já jdu do obrátky
vedle něj.
Startujeme zpátky.

Každej z nás má tmavý kouty,
do kterých si chodí sám.
Teď se ženem a řvem: Běž pryč!
na ty, co jdou proti nám.
Nezabijou!
Mantra cílená,
ať už neteče žádná další krev.
Vší silou
už se nevydám.
Zabouchnem ty dveře naposled.

Někdy je to tak:
bolí to někam doprostřed.
Jsem tu kvůli tobě
a ty seš tady kvůli mně,
jeďu na kole a ty mě držíš na laně,
je to šňůra pupeční,
co se brzy přetrhne úplně.

Tady tě miluju.
Nejsme sami, je tu malý bůh.

Ty běžíš za ním po silnici dál –
jen jeden divák sleduje tu,
jak otec drží syna.
Nejsou sami.
Ženou se dopředu – oba to baví –
po silnici dál.

Jen jeden divák.
Slunce pálí dál a oni mizí jinať.
Proč, kam, kudy a jak mám jít?

Někdy je to tak:
bolí to všude a doprostřed.
Je to jedovatej had.
Jde jen ležet, nikam se nepouštět.
Bolesti, úzkosti nemůžou být veselý
úplně na konci sil,
města, bytu i postele.
U sebe.

Tady tě miluju.
Nejsme sami, je tu malý bůh.

Má tetování – nalepovací – na rukávu.
Tančí jako primabalerína
a nese dobrou zprávu: Nejste sami.

Je tu malý bůh.

Má tetování – nalepovací – na rukávu.
Tančí jako primabalerína
a nese dobrou zprávu:
Proč, kam, kudy a jak máme jít.

Zdevastovaný na benzínce
jsem si dal kafčáka
a pak jsem přemýšlel
o svém životě,
co asi bude dál
– jestli vůbec nic,
anebo bageta.

Zdevastovaný na benzínce
jsem chvíli postával,
čuměl a přemýšlel
o svém životě,
co asi bude dál
– a nic se nedělo
a já to nechápal.

Nemůžu se ani hnout,
nemůžu se rozhodnout.

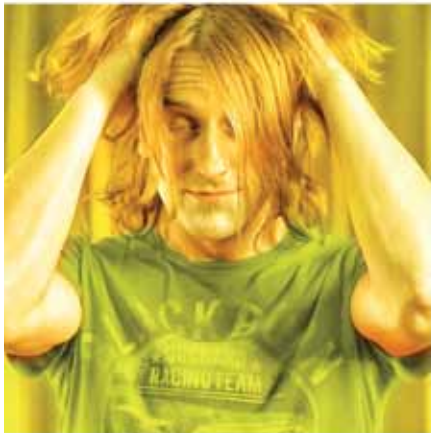
Zdevastovaný v dodávce
jsem sebral drobáky,

který jsem poztrácel,
a pak jsem vystoupil,
co asi bude dál
– až se vrátím zpátky.
Back inside.

Zdevastovaný na místě
jsem pořád postával,
čuměl a přemýšlel
o svém životě,
co asi bude dál
– a nic se nedělo
a já to nechápal.

Nemůžu se ani hnout,
někdo ve mně vypnul proud.

Život je fakt přímomej,
říká ve mně Tom Sawyer,
život je fakt přímomej,
já vím.

V autobuse seděly
se šamanem děti
a jedly jablka ze sadu.
Já jsem s nima cestoval
na sedadle sám
úplně vzadu.
Ty jsi tam jela taky.
Nebylo jasný, kde jsme
a proč vlastně.
Bylo to jedno.
Chvilí jsi zpívala
strašně krásně písničku
– neznámou písničku:
Lálalalála...

Nebe je otevřený.
Píseň v podobě ženy

se snesla dolů ke mně.
Ruce jsou natažené,
jablka jsou červený,
si s nima k sobě sednem.

Dotýkají se našich
lačných rtů.

V autobuse usnuli
všichni mimo nás
a šamanovy ženy.
Dívala se dopředu,
měla oči
úplňkem zatížený.
Ty jsi nevystoupila,
už bylo jasný, kde jsme
a proč vlastně.

Řekl jsem: Zazpívej,
prosím tě, zazpívej
hrozně krásně písničku
– tu tvoji písničku:
Lálalalála...

Nebe je otevřený,
píseň v podobě ženy
je ta nejlepší hudba.
Ruce jsou natažené,
jablka jsou červený
a oběma nám chutnaj.

Obejmi mě srdcem.
Zazpívej.

Tady je, tady je...

Čtyři slunce svítěj pro radost,
vlnovka se zvedne, když má dost.
Čtyři slunce svítěj,
lidem pod nima není zima,
jsi jako malý dítě
a můžeš začít zase znova.

Já vím – někdy to nejde,
já vím – všechno to přejde.

Čtyři slunce svítěj pro radost,
přeđu řeku, vede přes ní most.
Čtyři slunce svítěj,
lidem pod nima není zima,
jsi jako malý dítě
a můžeš začít zase znova.

Já vím – někdy to nejde,
já vím – všechno to přejde.

Čtyři slunce svítěj pro radost,
vlnovka se zvedne, když máš dost.
Čtyři slunce svítěj,
lidem pod nima není zima,
jsi jako malý dítě
a můžeš začít zase znova.

Já vím – někdy to nejde,
já vím – všechno to přejde.

Čtyři slunce svítěj pro radost,
vlnovka se zvedne, když máš dost.

